

“Ens serà més complicat”

Joan Vallvé ha estat durant quatre anys europarlamentari, representant Convergència al Parlament europeu, i coneix a fons la realitat de la Unió Europea i les possibilitats que tenen les nacions sense estat de ser-hi representades.

—Què podem esperar les nacions sense estat de la UE després de Niça?

—Niça no ha afegit res fonamentalment nou, simplement s’hi ha acordat de fer una Conferència Intergovernamental el 2004. Però hi ha la petició alemanya d’especificar la divisió competencial dels tres nivells de la Unió: la UE, els estats i les entitats substatals, com ara els *lander* alemanys o les comunitats autònomes de l’estat espanyol, amb capacitat legislativa. Això pot portar a debatre com les nacions sense estat són representades a la UE.

—En una conferència a l’última reunió de la CONSEU, vostè va dir que, malgrat tot el pessimisme amb què es pugui veure el procés de la Unió Europea, es va avançant, perquè els estats van perdent competències, per petites que siguin. Però a vegades sembla que és més aviat a l’inrevés. Per exemple, en la futura ampliació es reduirà el nombre d’europarlamentaris, i això afectarà els partits que reivindiquen les nacions sense estat.

—Ens serà més complicat. Però també hi vaig dir que calia que les nacions sense estat, a més d’afirmar la pròpia identitat dintre la UE, també l’han d’afirmar dintre els estats en què es troben englobades; i és que el gran perill fóra que el dia que els estats s’hagin dissolt en la UE ja no ens trobem dissolts dintre els estats.

TINA BAGUÉ

Vallvé creu que cal continuar afirmant la identitat catalana tant a la UE com a l'estat espanyol.

—A Catalunya sempre hi ha hagut molt d’europeisme, però la UE no ens correspon. Per exemple, la nova Carta de Drets Fonamentals no conté cap reconeixement dels drets dels ciutadans de nacions sense estat. I aquest és també el cas de l’Any Europeu de les Llengües, vist que ni la web de la UE que s’hi refereix, no en diu res, del català.

—Això és cosa de l’estat espanyol, que no internacionalitza l’oficialitat del català i que a fora diu que l’única llengua oficial de l’estat és el castellà. Si l’estat espanyol exigís que el català fos reconegut com a idioma oficial a la UE, no hi hauria gens de dificultat per aconseguir-ho. De totes maneres, en qüestions lligüístiques la UE és gasiva.

—De moment, un dels pocs espais on s’ha reconegut la catalanitat ha estat al Comitè de Regions, on nacions sense estat es barregen amb ciutats i regions...

—És un comitè on no haurien d’anar juntes les ciutats i les regions. D’una altra banda, a través del Comitè les entitats substatals són representades directament a la UE, i això és un pas políticament important. Una altra cosa són les competències que té, que aquí sí que és difícil d’anar avançant. Ara, també caldria analitzar-ne les possibilitats i què són regions. Perquè hi ha regions amb capacitat legislativa i n’hi ha que no. Si ens trobem tots barrejats i el Comitè ha d’anar a la velocitat de qui té menys competències, pràcticament no pot fer res i és com una camisa que ens va molt petita.

—Amb l’ampliació es restringiran les llengües de treball, i la resta seran simplement oficials. En aquest segon grup, podria entrar-hi també el català?

—Amb l’ampliació hi haurà d’haver unes llengües de treball i, quant a les altres, un diputat potser s’hi podrà expressar, però no li passaran tots els papers traduïts. En el cas de Malta, per exemple, que tornen a ser candidats de la UE, volen que el maltès hi sigui reconegut i que s’usi en el afers que els afectin més, però són conscients que no poden demanar que tot es tradueixi al maltès. I bé, si el maltès pot tenir aquesta consideració, cafè per a tothom potser no, però per als catalans, si més no, malta sí. Vull dir que tinguem el mateix tracte.

Oriol Cortacans